

# הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יא א מיי פיד מהלכות  
שחיטה הלכה ד תתנ  
עשן פן טוש"פ יוד ק"ד ב  
טפ"ב:  
ב (מ"י ט"ס הלכה ג' ו')  
ב' ג מ"י פ"ח מהלכות  
לכות הטומאות טלטה  
ט:  
ג ד ה מ"י פ"ד מהלכות  
שחיטה הלכה ז [ת]  
סמנ עשן פן טוש"פ יוד  
ס"מ א טפ"ב ז:

## רבינו גרשום

הכל מומחין שוחטין  
שודעין הלכות שחיטה  
א"פ שאין מוחזקין שאין  
בקיאי עידין דליתיה קמן  
דליבריקה. כלומר לפיכך  
אם אחרים רואין אותו  
כשחט שוחטין שאמר  
דשפיר שחיט אובלין  
משחיטתן ואם לאו אין  
אובלין: ולא נתעלה. לשון  
עירוף ואיכא דאמר ולא  
נתבייש שוחטין ולא  
בחולין גופ' לא איצטריכא  
ליה כלומר לא איצטריכא  
ליה למיטע דטמא יכול  
לשחוט בחולין מיי' חולין  
שנעשו על טהרת הקדש  
לאו קודש רמי דלאו  
כולי גלמא אובלין חוליהן  
בטהרה: רבא לא אמר  
כאביי כי קושיא. כלומר  
דקשיא ליה לאביי: אביי  
לא אמר כרבא. התם  
נגע כלומר הא דאקשת  
לי יוצא ונכנס לכתחלה  
[לא] והא הניחא כברי  
בחנונו דמור אפילו  
ישאל יוצא ונכנס (מותר)  
לכתחלה משום דהתם  
בתורת לא נגע חכרי אבל  
הא נגע דכוותי עצמו  
שוחט ולפיכך יוצא ונכנס  
לכתחלה רבא. רב אשי  
לא אמר כחוריייה קסבר  
חוריהו גמיר אריות הוא  
לא סבירא ליה לרב אשי  
שכוחי יכול לשחוט לפיכך  
לא סבירא ליה לדאביי  
ולרבא דמוקמי הכל  
שוחטין ככוותי: אביי לא  
אמר כרב אשי. לא סבירא  
ליה הא דרבא דמומר  
אוכל נבילות ליתבהון  
יכול לשחוט דכוותי דאובלי  
נבילות הוא לא קפיד  
אשחיה: אלא רבא מיי'ט  
לא אמר כשמעתייה. כלומר  
רבא אדמוקי הכל שוחטין  
ככוותי אמאי לא מוקי  
בישראל מומר כשמעתייה:  
לדברוי דאביי קאמר.  
כלומר לדידי ממומחין  
הכל שוחטין בישראל  
מומר לאכול נבילות  
אלא לידרן דמוקמת  
ליה ככוותי וישאל מומר  
על גבוי מציית לאוקמא  
למומחין הכל שוחטין  
ככוותי ואפי' יוצא ונכנס:

**ב**ודק סבין ונותן לו. ולא חיישין שמה יסהה וידרוס ללא שציק  
הימירא ואכיל איסורא ואפילו לא יאכל ממנה דחייש אלפני  
עור לא תמן ממשול אפי' אין אחר עומד על גביו ולא יוצא ונכנס אבל  
כומי טו לו דין אחר דאי ישראל יוצא ונכנס לא צעיי צדיקת סבין  
דמרתת ללא מנינו בשום מקום גבי  
כומי שיהא לריך צדיקת סבין ולי אין  
ישראל יוצא ונכנס אפי' צדק סבין  
לא מהני דחיישין שמה שיהא ושמא  
דכס ללא חייש אלפני עור לא תמן  
מכוסר ותימה דלמאי לא מהני נמי  
צנומר יוצא ונכנס כמו צכוטי דקאמר  
בסמוך אי דליתא לטבין כי אחרים  
רואין אותו מאי הו' וי"ל דישאל  
מומר לא מירתת דלין סבור שיעדוק  
הסבין אחריו לפי שהוא מחזיק עלמו  
כישאל לכל צדויו ואין להקשות  
למאי לריך לכתחלה לצדוק הסבין  
צנומר ולהיות יוצא ונכנס גבי כומי  
יעינו לשחוט לכתחלה ואחרי כן  
צדוק הסבין או לכומי ימן מית  
צטר וי"ל דחיישין ללמא משתלי  
ואכיל כמו שפירש ר"ת גבי מרש  
שטה וקטן דלין מוסריס להן מוליך  
לכתחלה: **ו**אע"פ שחט בודקין אותו.  
ואע"פ דליכא צרימא לקמן (דף ג').  
ידקסבר דרוב מצויין אלל שחיטה  
מומחין הן גבי מלא מרגולת שחיטה  
הא מיימתי תנאי צטר הכי אע"פ  
דחסד דמי לה: **ד**ליתיה קמן  
דלבריקה. מימה דשמעט הא איתא  
קמן ולא ידע אין שחיטתו כשרה  
אע"פ דלחמיר רואין אותו דשחט  
ספיר ולקמן צפירקין (דף ג'). גבי  
הא דלמר רב נמנן רחא אחד ששחט  
אס רחאו מתחלה ועד סוף מותר  
לאכול משחיטתו ואס לאו אסור פריך  
אי דיעבד ללא גמיר פשיטא ט'  
**א**ע"פ שאין מוחזקין. פירוש דלא  
ידעין אי גמיר אי לא  
גמיר דאי ידעין ציה דלא גמיר אפי'  
דיעבד שחיטתו פסולה כדלמר רב  
יהודה לקמן (דף ט'). כל טעם שאינו  
יודע הלכות שחיטה כו':  
**ח**ולין שנעשו על טהרת קדש דאי  
בקרש דמו. האי טעמא  
הוה מני למימר נמי לישאל קמא:  
**ר**וב מצויין אצל שחיטה מומחין  
הן. ושוחטין אף לכתחלה  
אצל אין לפסד דיעבד הוא דהויא  
שחיטתו כשרה אע"פ שאין אחרים  
רואין אותו ולא מצי לאוקומי ממתינן  
צבכי משום דקשיא טלן וכולן דהא  
נמי וכולן אלל אחרש שוטה וקטן:  
**ק**סבר כותים גרי אריות הן.  
ושחיטתן פסולה כמו  
ט' עובדי כוכבים מוצתת מה  
שאתה וצח אתה אוכל כלומר אותו  
שהוא צר וצחיה לאפוקי עובד כוכבים  
ואוכל נבלות להכעיס ואע"פ דלמר  
בסוף פ"ב דיצמות (דף כד): אחד  
גרי אריות ואחד גרי חלומות כולם  
גרים גמורים היינו כשממגייר לגמרי  
מפחד אריות אבל כומי'ס לא נמגיירו  
לגמרי כדכתיב במלכים (ב ט') את  
ה' היו יראים ואת אלהיהם היו  
עובדים ומאן דלמר גרי אמת הן  
קסבר דשבו נמגיירו לגמרי:

נמאלת סבינו יפה מוסר. והיינו דיעבד דמתימין: **ח**ון מחט"ו  
דאפילו. נמאלת סבינו יפה לא דליכא קלקולא אחרינא שהייה דרסה  
מלה דלא ידעי לאזדורי צהו. דוקא אוכל לתיצבון אבל להכעיס  
אפילו נמאלת סבינו יפה לא דמועד לנבל צכוונה צדיים: **ש**וחט  
לכתחלה. אפילו בלא אחרים רואין  
אומי: ליצדיקיה **ה**ספא. למה לי  
אחרים רואין: **מ**אי הוי. הא לא  
צדקו הסבין: **מו**מחין. ויודעין) הלכות  
שחיטה: **ו**אע"פ שאין מוחזקין. שלא  
שחטו לפנינו ג' פעמים לראות אס  
יש צהס כח שאין מתעלפין בשחיטה  
שיצאו לדי שיהיה או אין יודעין  
לאמן את ידיהם לך: **צ**ד"א. דחשני  
מומחין: **ש**ודעין צו. אלו המוסריס לו  
צהמה לשחוט מכירין צו וצדקויה  
שודע הלכות שחיטה: **ד**אפי' דיעבד.  
ויודעין הלכות שחיטה לא דממדי הס  
מוחזקים לקלקל שאין דעת:  
**מו**חזקים. שראינו שחטנו כמה פעמים  
יפה ולא קלקלו: **ו**אע"פ שאין מוחזקין.  
דלא דיעבד צהו שודעיס לומר הלכות  
שחיטה אס לא: **נ**סעלף. צהו עייפות  
וחלישות הלצ שאין יכול לראות מכת  
מרב וסבין אפילו צבמהה כמו  
מתעלפנה הבטולות (עמ"ס ט'). אפי'  
ורבא ורב אשי לא מצי להרולי לעיל  
וכולן דמתימין: **א**דרבה פסס עיקר.  
ולא איציעי ליה למתימיה הכא:  
דקאמר אידי דפסא כו': **ל**או קדש  
דמו. ואין מייב לומר צהו ופשיטא  
דשוחטין טמא'ס לכתחלה: **מו**מחין סו.  
הלכך לא צעי למיעדיקיה: **י** קושיי.  
דלוחציה מהמניט עובד כוכבים  
צתומי: **ו**אפי' לא אמר כרבא. דליף  
מהשומר את חמיות דיואל ונכנס  
לכתחלה: **ה**סס לא נגע. ההוא עובד  
כוכבים ציין צעהה שהוא פורש ממנו:  
הכא. צבמה ב' צויר הכומי ומה  
כהרף עין שזהה או דורס הלכך לא  
סמכין איואל ונכנס: **ל**א ספירא  
ליה הא דרבא. דלמר דיהא ישראל  
מומחין שוחט לכתחלה מוחזק סבין:  
**א**לל רבא. כיון דלמר ישראל מומר  
מומחין לכתחלה צדיקת סבין: **א**מאי  
**ל**א אמר כשמעתייה. אמאי לא אוקמיה  
מתימין צישאל מומר ולכתחלה  
דקמי צדק סבין ויעבד דקמי  
בשלא צדק כדלוקמה רב אשי צטר  
שמעתייה דרבא: **ל**נדינו דאפי'. דלא  
ס"ל הא דרבא ואוקמה צכוטי ואוקי  
לכתחלה צישאל עומד על גביו ואוקי  
לישנא דאמרת הכא עיקר אדרבה התם  
עיקר דבקדשים קאי להך לישנא דאמרת  
התם עיקר והכא אידי דתנא טמא בחולין  
תנא נמי טמא במוקדשין טמא בחולין גופיה  
**ל**א איצמריכא ליה חולין שנעשו על טהרת  
קדש לאו בקדש דמו כולוהו כרבינא לא  
אמרי להך לישנא דאמר מומחין אין שאין

מומחין לא דרוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן להך לישנא דאמר מוחזקין  
אין שאין מוחזקין לא ה"לעלופי לא חיישין רבא לא אמר כאביי כי קושיה  
אביי לא אמר כרבא התם לא נגע הכא נגע רב אשי לא אמר כחוריייהו  
קסבר כותים גרי אריות הן אביי לא אמר כרב אשי לא סבירא ליה  
הא דרבא אלא רבא מאי טעמא לא אמר כשמעתייה לדברוי דאביי קאמר  
וליה לא סבירא ליה: תנו רבנן שחיטת כותי מותרת במה דברים אמורים  
כשישראל עומד על גביו אבל בא ומצאו ששחט חותך כותי ונותן לו אבל  
מותר לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו כיוצא בו מצא בידו  
דקוריא

**מ**אי טעמא לא אמר כשמעתייה. מימה דהא קמי צמתימין מרי הכל שוחטין ומפסד רבא לקמן (דף ט'). חדא לאמרי כומי  
וחדא לאמרי ישראל מומר אלמא מוקי חדא כשמעתייה וי"ל דהכי פריך דקמימיתא איציעי ליה לאוקומי כשמעתייה:

דקוריא

16 (במ"א: משומדן,  
3 (גדה ט"א: א. לקמן  
17. 1) (קדושין ט"ה: ד"ק  
לח: מהלכות ט"ה: ד"ק  
ט: וע"ש יצמות כ"ד:;  
16) במ"א: יודעין, 1) במ"א:  
משומדן, וכן להלן, 1) במ"א:  
מפסדת, 1) ופירש"י לקמן  
פשיטא דרסה מומר ולא  
רחה אסור ט"ש כ"ט"ל,  
ט) לקמן י"ג.)

## שיטה מקובצת

אן דסברא דרוב מצויין  
אצל שחיטה מומחין הן:  
ט' משום דקשיא להו  
ובינן:





